

Arrest

nr. 162 694 van 24 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van enerzijds de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 februari 2016 tot binnenkomstweigering met terughouding – asielzoeker en anderzijds de impliciete beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2016 tot binnenkomstweigering met terughouding - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2016 om 11u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Zouhaier CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam op 4 oktober 2015 aan in de nationale luchthaven van Zaventem vanuit Antalya. Zij was in het bezit van een vals paspoort. Zij werd op de luchthaven aangehouden door de

grenspolitie en werd overgebracht naar het gesloten centrum Caricole, waar ze nog diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Op diezelfde dag werd een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving genomen- asielzoeker (bijlage 11ter).

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde, d.d. 10 november 2015, de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nummer 157.763 van 4 december 2015 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De terugdrijving, welke voorzien was op 11 december 2015, kon niet worden uitgevoerd wegens verzet door de verzoekende partij.

Op 16 december 2015 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op diezelfde dag werd een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving genomen- asielzoeker (bijlage 11ter).

Bij beslissing van 17 december 2015 weigerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag.

Op 24 december 2015 diende de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

Op diezelfde dag werd wederom een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving genomen- asielzoeker (bijlage 11ter).

Bij beslissing van 6 januari 2016 weigerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen andermaal de inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nummer 160.168 van 18 januari 2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 6 januari 2016.

Op 22 januari 2016 diende de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.

Op diezelfde dag werd nogmaals een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving genomen- asielzoeker (bijlage 11ter). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest met nummer 160.703 van 25 januari 2016 de vordering verwierp.

Bij beslissing van 22 januari 2016 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de inoverwegingname van de vierde asielaanvraag. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij beschikking van 1 februari 2016 handhaafde de raadkamer van de correctionele rechtbank van eerste aanleg te Brussel de vrijheidsberovende maatregel.

Bij arrest met nummer 161.215 van 2 februari 2016 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 22 januari 2016.

Op 11 februari 2016 diende de verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in.

Op diezelfde dag werd opnieuw een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving genomen- asielzoeker (bijlage 11ter).

Eveneens op 11 februari 2016 diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen de bijlage 11ter van 11 februari 2016.

De repatriëring voorzien op 12 februari 2016 werd afgelast gelet op de ingediende asielaanvraag.

Bij arrest nr. 162.035 van 12 februari 2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 11 februari 2016, gericht tegen de bijlage 11ter van diezelfde dag. De Raad wees erop dat verzoekster op 11 februari 2016 een nieuwe asielaanvraag indiende die het voorwerp uitmaakt van onderzoek door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad stelde dat een asielaanvraag een schorsende werking heeft zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kan worden gelegd en dat de bevoegde asielinstantie zal oordelen of er sprake is van een mogelijke schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 februari 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde onder meer wat volgt:

“(…) In het kader van uw vijfde asielaanvraag herhaalde u dat u, ten gevolge van de problemen die u uiteenzette bij uw eerste asielaanvraag, nog steeds gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten. Zoals hierboven aangestipt werd uw eerste asielaanvraag evenwel definitief afgesloten wegens het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag enkel verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Met betrekking tot de door uw advocaat bijgebrachte informatie, moet bovendien worden opgemerkt dat deze stukken weliswaar melding maken van bepaalde precare situaties of realiteiten in uw land van herkomst die op zich niet betwist worden, maar geen verband leggen met uw persoonlijke situatie of voorgehouden moeilijkheden.

(…)

Dat uw advocaat een zaak bij het Europese Hof van de Rechten van de Mens heeft aanhangig gemaakt, doet geen afbreuk aan de door de Belgische instanties vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielrelaas.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.(…)”

De Kamer van Inbeschuldigingstelling bevond het beroep gericht tegen de beschikking van de raadkamer zonder voorwerp bij arrest van 16 februari 2016.

Op 18 februari 2016 diende de verzoekende partij een zesde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 19 februari 2016 werd een nieuwe vlucht gepland met bestemming Antalya. Die vlucht werd geannuleerd gelet op de zesde asielaanvraag.

Op 18 februari 2016 diende de verzoekende partij onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

De Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam d.d. 18 februari 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

2. Ontvankelijkheid

In zoverre de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 11 februari 2016 houdende de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving –asielzoeker, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend tegen deze beslissing. Haar vordering werd verworpen bij arrest nr. 162 035 van 12 februari 2016.

Dienaangaande wijst de Raad op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

Nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk opgeroepen, wordt de schorsing bevolen bij gemotiveerde uitspraak van de voorzitter van de geadieerde kamer of van de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

*In casu heeft de verzoekende partij reeds een geopteerd voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en kan zij aldus niet opnieuw een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vorderen van dezelfde maatregel. Gezien de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omwille van het feit dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond, kon zij wel nog opteren voor een gewone vordering tot schorsing. In dergelijk geval had zij bij wijze van voorlopige maatregelen conform artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, alsnog de versnelde behandeling van haar vordering tot schorsing kunnen vragen van zodra de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent werd, dit is voor zover de verwerende partij een nieuwe verwijderingsmaatregel, waartoe zij *in casu* wettelijk verplicht is, zou genomen hebben, *quod non*.*

In zoverre is de vordering ingediend door de verzoekende partij onontvankelijk.

De verzoekende partij betoogt dat ten aanzien van haar een expliciete beslissing genomen diende te worden op grond van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 52/3 §2, 2e lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven.

Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Artikel 72, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 1. De met de grenscontrole belaste overheden geven aan de vreemdeling die zich aan de grens aanmeldt zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en die (een asielaanvraag indient) een document overeenkomstig het model van bijlage 25 of, indien het een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet betreft, een document overeenkomstig het model van bijlage 25quinquies.

(Overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, ontvangt deze vreemdeling eveneens een beslissing tot teruggedrijving overeenkomstig het model van bijlage 11ter.”

In casu blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat aan de verzoekende partij bij het indienen van haar asielaanvraag een beslissing tot teruggedrijving overeenkomstig 52/3, § 2, 2de lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 72, § 1 van het vreemdelingenbesluit, heeft ontvangen. Nochtans blijkt uit de voormelde wettelijke bepalingen dat de verwerende partij ertoe gehouden was een bijlage 11ter aan de verzoekende partij ter kennis te brengen.

Op het eerste gezicht kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij meent dat haar een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd doordat ten aanzien van haar geen nieuwe bijlage 11ter genomen werd nadat zij een zesde asielaanvraag heeft ingediend. Door geen nieuwe beslissing tot teruggedrijving te

nemen kan de verwerende partij voorhouden dat de bijlage 11ter van 11 februari 2016 definitief is geworden en kan zij de verzoekende partij op grond van deze beslissing teruggedrijven, zonder dat de verzoekende partij haar nieuwe grieven, met name dat ze een onmenselijke en vernederende behandeling vreest bij een teruggedrijving naar Turkije en Iran, heeft kunnen laten onderzoeken.

Het bestaan van een impliciete beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker van 18 februari 2016 wordt in deze stand van het geding aangenomen.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

Aldus is de onderhavige vordering ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In een eerste onderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat zij een onmenselijke en vernederende behandeling dreigt te ondergaan bij een teruggrijving naar Turkije en in een tweede onderdeel voert zij aan een onmenselijke en vernederende behandeling te zullen ondergaan bij teruggrijving naar Iran.

Wat betreft haar vrees ten aanzien van Turkije stelt zij deel uit te maken van een kwetsbare groep, met name de groep van migranten zonder identiteitsdocument overgemaakt aan de Turkse politie en de opgesloten migranten in Turkije. De verzoekende partij stipt aan dat haar raadsman om bijkomende informatie heeft verzocht doch dat ze geen bijkomende informatie heeft verkregen zodat ze niet weet of Turkije een transitland is, dan wel of Turkije haar zal teruggrijpen naar Iran. Ze vervolgt dat zij geen reisdocument heeft, noch identiteitsdocumenten zodat zij zal worden overgedragen aan de Turkse autoriteiten. De verzoekende partij verwijst naar een rapport van Amnesty International “*Europe’s gatekeeper – unlawful detention and deportation of refugees from Turkey*” van december 2015. Voorts verwijst de verzoekende partij naar een weblink waarbij ze verwijst naar het rapport Statewatch Analysis – *why Turkey is not a safe country* van februari 2016. De verzoekende partij stipt aan dat zij verschillende rapporten heeft overgemaakt aan de verwerende partij doch dat deze niet werden onderzocht.

In een tweede onderdeel zet de verzoekende partij haar vrees uiteen ten aanzien van Iran. Hierbij stelt zij dat zij omwille van haar bekering tot het christendom de doodstraf riskeert. Ter staving van haar betoog verwijst verzoekster naar een reeks weblinks verwijzend naar rapporten. Zij verduidelijkt dat zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag een kopie van gerechtelijke oproepingen heeft neergelegd en dat zij naar aanleiding van haar derde asielaanvraag een waarschuwingsbrief van de rechtbank waar zij werd opgeroepen heeft neergelegd. Deze documenten werden niet door de Belgische autoriteiten aanvaard gezien het kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden gecontroleerd en waarbij werd opgemerkt dat vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn. De verzoekende partij stipt aan dat zij uiteindelijk de originele documenten heeft kunnen bemachtigen, zodat zij wel degelijk een begin van bewijs van haar vrees heeft aangebracht. Tevens stipt zij aan dat door de Belgische autoriteiten niet wordt ontkend dat zij een basiskennis heeft aangaande het christelijk geloof. De verzoekende partij stelt dat er geen grondig onderzoek van de door haar aangevoerde documenten heeft plaatsgevonden. Volgens haar werd de authenticiteit van de door haar neergelegde documenten nooit gecontroleerd en hebben de Belgische asielinstanties zich ertoe beperkt te verwijzen

naar een aantal tegenstrijdigheden. Ze benadrukt dat de rapporten die zij heeft neergelegd naar aanleiding van haar zesde asielaanvraag, objectieve elementen vormen die niet werden onderzocht. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij zal worden teruggedreven door Turkije naar Iran. Hiervoor verwijst zij naar rapporten waaruit blijkt dat Syrische en Iraakse asielzoekers worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er een repatriëring naar Antalya (Turkije) voorzien was. Aldus kan worden aangenomen dat de verwerende partij de intentie heeft om de verzoekende partij naar Turkije terug te drijven. Dit lijkt ook te stroken met de informatie terug te vinden in het administratief dossier, met name dat de verzoekende partij werd tegengehouden op de luchthaven te Zaventem nadat werd vastgesteld dat zij met een vervalst paspoort (Israëliisch paspoort) gereisd had van Antalya, Turkije naar België.

Wat betreft de vrees voor een onmenselijke en vernederende behandeling stelt de verzoekende partij dat de rapporten die ze aan de verwerende partij heeft overgemaakt niet werden onderzocht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 18 februari 2016 een aantal rapporten heeft overgemaakt aan de verwerende partij ter ondersteuning van haar vrees op een onmenselijke en vernederende behandeling enerzijds ten aanzien van Turkije en anderzijds ten aanzien van Iran. Hierop heeft de verwerende partij aan de verzoekende partij meegedeeld dat om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel zij niet bevoegd is voor de beoordeling van de elementen die ze aanhaalt in het kader van haar asielaanvraag en dat deze door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zullen worden beoordeeld. De Commissaris-generaal oordeelde dat de beoordeling van een asielaanvraag dient te gebeuren ten aanzien van het land van nationaliteit, waardoor de documentatie betreffende de situatie in Turkije niet dienstig is. Niettegenstaande het inderdaad zo is dat een asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van Iran, het land van nationaliteit, neemt dit niet weg dat de verzoekende partij stukken heeft overgemaakt aan de verwerende partij betreffende de situatie in Turkije en zij duidelijk heeft uiteengezet wat haar vrees is bij een teruggrijving naar Turkije. Niet de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende deze documenten te onderzoeken, maar wel de verwerende partij nu deze stukken niet werden ingeroepen met betrekking tot haar vrees ten aanzien van haar land van herkomst maar wel ten aanzien van het land waarnaar zij zal worden teruggedreven in het kader van de Conventie van Chicago van 7 december 1944. Dit onderzoek lijkt op het eerste gezicht niet te zijn gebeurd.

Voor zover de verwerende partij in de nota met opmerkingen antwoordt op de door de verzoekende partij geformuleerde vrees voor een onmenselijke en vernederende behandeling in Turkije, dient te worden vastgesteld dat dit een *a posteriori* motivering is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er een rigoureuus onderzoek van de aangebrachte documenten heeft plaatsgevonden. Het komt niet aan de Raad toe om de beoordeling te doen.

Bovendien stelt de Raad vast dat waar de verwerende partij opmerkt dat de verzoekende partij op 9 oktober 2015 gehoord werd in het kader van haar eerste asielaanvraag en dat zij verklaarde vanuit Iran naar Turkije te zijn gereisd, alsook dat zij in Istanbul en Antalya ongeveer een maand is verbleven en vanuit Antalya met het vliegtuig naar Brussel is gereisd, zodat dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij zich aldus vrij heeft kunnen begeven in Turkije, er bijna een maand gebleven heeft en er zelfs in staat was om vanuit Antalya het vliegtuig te nemen naar Brussel, de situatie van de verzoekende partij inmiddels gewijzigd is, daar haar ware identiteit inmiddels gekend is en het duidelijk is dat zij een asielzoeker is. In deze omstandigheden diende de verwerende partij een zorgvuldig en grondig onderzoek te voeren naar de situatie waarin de verzoekende partij mogelijks terecht zou komen

en diende zij aldus de algemene rapporten aangebracht door de verzoekende partij te bestuderen teneinde zich er van te vergewissen of deze al dan niet dienstig zijn in het geval van de verzoekende partij.

Waar de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van de verzoekende partij bij een terughrijving naar Turkije, acht de Raad artikel 3 van het EVRM *prima facie* geschonden.

Het eerste en tweede middel zijn bijgevolg ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM), wat *in casu* het geval is.

In casu acht de Raad de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM ernstig. Aldus blijkt uit het voormeld artikel 39/, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet dat hieruit volgt dat aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

Aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing is voldaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de de impliciete beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2016 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

J. CAMU